

homojn nomi lin per lia vera nomo: *Voldemorto*.” Profesorino MakGongal timtremis, sed Zomburdo, kiu disigis du gluecajn citronsukeraĵojn, ŝajne ne rimarkis. “Fariĝas tute konfuze se ni daŭre diras *Vi-Scias-Kiu*. Mi neniam komprenis, kial oni timu diri la nomon de Voldemorto.”

“Mi ja scias, ke vi tion ne komprenas,” diris prof. MakGongal, kun tono duone iritita, duone admira. “Sed vi estas persono alia. Ĉiu scias, ke vi estas la sola, kiun la Ne — nu, bone, *Voldemorto* — timis.”

“Vi flatas min,” kviete diris Zomburdo. “Voldemorto havis kapablojn, kiujn mi neniam posedos.”

“Nur pro tio, ke vi estas tro — nu — *nobla* por uzi ilin.”

“Bonŝancas, ke estas mallume. Mi ne tiom ruĝiĝis ekde kiam sinjorino Pomfrej sciigis min, ke plaĉas al ŝi miaj orelvarmigiloj.”

Profesorino MakGongal jetis demandeman rigardon al Zomburdo kaj diris, “La strigoj estas nenio kompare kun la *onidiroj* kiuj ĉirkaŭflugas. Ĉu vi scias, kion ĉiu diras? Pri tio, kial li malaperis? Pri tio, kio finfine haltigis lin?”

Ŝajnis, ke prof. MakGongal atingis tiun punkton, kiun ŝi plej volis diskuti, la veran kialon de ŝia tuttaga atendado sur muro malvarma kaj malmola, ĉar nek kiel kato nek kiel virino ŝi iam fiksitis al Zomburdo rigardon tiel trapikan, kiel ĉimomente. Evidentis ke, kion ajn “ĉiu” diras, tion ŝi ne kredos ĝis Zomburdo konfirmos ĝian verecon. Zomburdo tamen elektis ankoraŭan citronsukeraĵon kaj ne respondis.

“Oni *diras*,” ŝi pluinsistis, “ke hieraŭ nokte Voldemorto aperis en Godrikvalo. Li vizitis ĝin por trovi la ges-rojn Potter. Oni diras, ke Lilio kaj Jakobo Potter estas — estas — ke ili — *mortis*.”

Zomburdo jese klinis la kapon. Profesorino MakGongal ĝemspiris.

“Lilio kaj Jakobo ... mi ne povas kredi ... mi ne volis kredi ... ho, Albus ...”

Zomburdo etendis manon kaj karesis ŝian ŝultron. “Mi scias ... mi scias ...,” li peze diris.

La voĉo de prof. MakGongal tremis dum ŝi daŭrigis. “Kaj estas pli. Oni diras, ke li provis mortigi la filon de ges-roj Potter, Hari. Sed — li ne povis. Li ne povis mortigi tiun knabeton. Neniu scias kial, kiel, sed oni diras, ke kiam li ne povis mortigi Hari Potter, la potenco de Voldemorto iel frakasigis — kaj tial li malaperis.”

Zomburdo malfeliĉe kapjesis.

“Ĉu — ĉu *vere*?” hezitis prof. MakGongal. “Post tiom da faraĉoj ... tiom da mortigitoj ... li ne povis mortigi knabeton? Tute mirige ... ke tio nuligis lin ... sed kiel do, en la nomo de l'Ĉielo, Hari postvivis?”

“Ni povas nur konjekti,” diris Zomburdo. “Eble ni neniam scios.”